

El meu autostop

per Manuel Guasch

Mai no podré contar prou bé el que fou allò, perquè han passat anys i més anys.

Circumstàncies d'aquells temps eren que, moltes vegades, no hi havia lloc al camió, avui diríem l'autobús, i els taxis, que tampoc els deien taxis, circulaven amb prou feines. Mancava la gasolina. Ja veieu que us parlo d'allà el 1940. Aleshores sí que n'haguéreu vist, de tipisme; gairebé no hi havia altra cosa, però un tipisme acolorit malauradament d'una gana o mal de cor, molt particular: era que quasi tot ens abellia, tot ens agradava. Era una gana com no n'he vist d'altra.

Doncs d'aquells temps és el fet del qual us parlo, amb motiu d'anar a una casa propera a la Cova Santa, valent-me d'aquell costum pagès de l'autostop. Això és una mena de fer un desplaçament utilitzant-ne els mitjans d'altri. Cada dia ho veiem, això, però en gent estranya, gent que ve amb l'esperit una bona mica alliberat i fluixos de gambals, gent que no té un clau, amb perdó per l'aclariment.

L'autostop era una solució vella a la pagesia per la raó que l'animal i el carro eren imprescindibles en les feines del camp i no se'ls podia distreure així com així de la tasca camperola i exigent. Els veïns s'ajudaven sempre. Aquell que havia de baixar a Vila sortia a la carretera i sempre hi havia un o altri que et duia fins a la quadra d'en Riera, estació *termini*.

En aquella ocasió jo vaig posar en pràctica l'autostop i un bon home em deixà pujar al carro i ens encaminàrem cap amunt. Tot anava bé, a poc a poc, això sí. Prompte prompte començà a ploure: del plovisquet vingué el plugim i l'aigüeta menuda. I amunt anam amb na Blava, que tenia potes de plom. Havia comès una ximpleria i el penediment m'enduïa. Pel creuer de Sant Jordi la pluja ja era de raig gruixut. Dúiem un paraigua i uns sacots, però l'aigua, que no era *agua de borrajas*, queia encara més espessa: aigua a gerres, a betzef. Seguïem sense fer-ne molt de cas. Xano-xano sempre. El paraigua, els sacs, l'encatifat d'espart ja no tapaven prou. Allò era ploure a bots i barrals: un xàfec impiu. Na Blava s'hi returava més

encara. La cuneta ja era un riu; les feixes, un mar; el torrent de Ca na Parra corria a l'engròs. Amunt anem, Blava; ja no podem mullar-nos més. Les converses s'havien acabat; aquell to reposat i epigramàtic havia arribat al capdavant; les conclusions estaven fetes: estam mullats fins a l'ànima. A can Manyà férem una petita aturada. Vam deixar passar un aigua més fort. Tornem a

partir i l'espetec d'aigua ens reprèn amb més violència, semblava enrabiarse més i més. No va deixar de ploure en tot el viatge. El paraigua no era altra cosa que un símbol; el sac, una esponja d'on sortia encara més aigua. Na Blava, per mofar-se de nosaltres, s'hi recreava, s'hi divertia; se'n folgava, picardiosa. Més plovia, més s'encantava. Aquell carreter mai no la va fujetejar ni va dirigir-li cap mot estimulante, per bé que mastegava alguna paraulota.

Deixant un poc enrere la Cova Santa, de la qual en tinc no poques memòries, vaig baixar del carro i vaig prendre pel camí de la muntanya envers aquella casa. Quin polp havia agafat.

D'aquell home i de la seva mula em recordaré sempre. Aquella mula no sé pas d'on l'hauria tret. Que seriosa i que ferma. De res no en va fer cabal, na Blava...

El viatge fou llarg. Avui les coses han canviat un bon xic. L'aventura, no diré la dissort, és irreplicable. Jo no vaig poder dur una conversa en tot el temps. Tots de sobte ens havíem tornat muts: plovia i prou. Un carro, una mula, nosaltres: hi érem tots. Per primera vegada havia fet autostop. Que no me'n parlin.

La meua angúnia va ser com agrair-li al bon home el favor de portar-me. Sé que no vaig dar-li per un manat de farratge per a la bèstia. Mereixia, per si tornava el cas, un impermeable per a la discreta mula i per a ell una olla de tisana força calenta de tanys de sàlvia amb eucaliptus per refer-se d'aquell refredat que duia ja a sobre. Aquell bon germà potser es va recordar de mi durant molt temps. Ni un viatge fet d'encàrrec.

MANUEL GUASCH